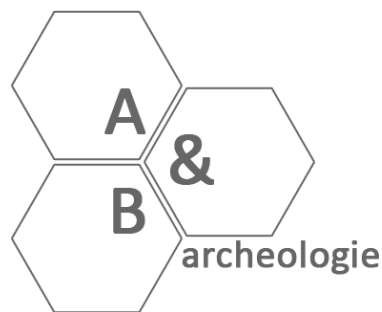

Nota Deinze Heerdweg 45

programma van maatregelen na
natuurwetenschappelijk onderzoek

Bert ACKE, Maarten BRACKE, Paulien FONTEYN en Gwendy WYNS

9-7-2026

1. Gemotiveerd advies

De archeologienota kadert in het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013. Naar aanleiding van een geplande aanvraag van een omgevingsvergunning voor het uitvoeren van stedenbouwkundige handelingen aan de Heerdweg 45 te Vinkt (deelgemeente van Deinze, provincie Oost-Vlaanderen), waarbij de totale oppervlakte van de betrokken percelen 3.000m² of meer bedraagt en de bodemingrepen groter zijn dan 1.000m², dient de initiatiefnemer een archeologienota toe te voegen aan de vergunningsaanvraag. De archeologienota dient opgemaakt te worden onder supervisie van een erkend archeoloog. De archeologienota¹ bestond enkel uit een bureauonderzoek. In het programma van maatregelen was opgenomen dat een landschappelijk booronderzoek, en indien nodig een verkennend en waarderend archeologisch booronderzoek, en een proefsleuvenonderzoek dienden uitgevoerd te worden in een uitgesteld traject. In de nota² werden de eerste resultaten van het verder vooronderzoek beschreven. Daarbij werd een verder natuurwetenschappelijk onderzoek geadviseerd op enkele stalen, afkomstig uit de aangetroffen houtskoolmeiler. De resultaten van het verder vooronderzoek en het natuurwetenschappelijk onderzoek worden samengevoegd in deze nota na natuurwetenschappelijk onderzoek.

In de archeologienota werd op basis van het landschappelijk en bodemkundig kader een verhoogde trefkans voor zowel steentijd artefactensites als voor sites met grondsporen aangegeven. Het archeologisch kader toonde aan dat er in de omgeving menselijke bewoning voorkomt vanaf de steentijden. Gezien een groot deel van het terrein steeds onbebouwd bleef, zouden eventuele sites een gunstige bewaring kunnen kennen.

Het landschappelijk bodemonderzoek gaf aan dat er op het terrein natte zandleembodems zonder profielontwikkeling aanwezig zijn. De kans op de in situ bewaring van steentijd artefactensites werd op basis hiervan laag ingeschat. Grondsporen zouden wel nog bewaard kunnen zijn op het terrein, op het niveau van de C-horizont, waarvan de top zich op ca. 10 à 70cm onder het huidige maaiveldniveau bevond. Het booronderzoek toonde verder aan dat er in het noordelijke deel van het terrein mogelijk enkele verstoringszones aanwezig waren. Dit diende echter bevestigd te worden tijdens het proefsleuvenonderzoek.

Het proefsleuvenonderzoek bevestigde dit vermoeden. Het noordelijke terreindeel werd, mogelijk bij de aanleg van de lagune meteen ten noorden, reeds enigszins afgegraven, waardoor het bovenste deel van de C-horizont tot een diepte van minstens 100cm onder het huidige maaiveldniveau verstoord is. In deze zone worden dan ook geen archeologische sporen meer verwacht. In het overige deel van het plangebied werd tijdens het onderzoek slechts één grondspoor, meer bepaald een houtskoolmeiler, aangetroffen. Het spoor dateert wellicht uit de late ijzertijd, Romeinse periode of middeleeuwen. Houtskoolmeilers zijn een typisch off site fenomeen, veelal gesitueerd in een bosrijke omgeving, in de nabijheid van de grondstof, hout. Samen met de verdere afwezigheid van sporen, kan gesteld worden dat op het terrein geen archeologische sites voorkomen. Een verder terreinonderzoek zal dan ook geen

¹ Acke, Bracke, Fonteyn 2024a; 2024b.

² Acke, Bracke, Fonteyn 2026a; 2026b.

verdere kenniswinst opleveren en wordt niet geadviseerd. Wel werd een verder natuurwetenschappelijk onderzoek uitgevoerd.

Het natuurwetenschappelijk onderzoek was tweeledig en bestond uit een anthracologisch onderzoek en een ^{14}C -datering op stalen uit de aangetroffen houtskoolmeiler. Het anthracologisch onderzoek gaf een vertrouwd beeld van de houtskoolsamenstelling van de houtskoolmeiler. Er werd immers louter eikenhout, afkomstig van de stam, aangetroffen in het spoor. Dit weerspiegelt een doelbewuste selectie op basis van de gunstige brandeigenschappen van eik. Eik levert namelijk een dichte, hardhouten houtskool die langzaam brandt maar wel veel warmte afgeeft. De houtskoolmeiler bevond zich vermoedelijk in een bosrijke omgeving waarin eiken aanwezig waren, naast andere bomen, die minder geschikt waren voor de productie van houtskool. De ^{14}C -datering geeft aan dat het spoor dateert uit de vroeg-Romeinse tijd tot de eerste helft van de midden Romeinse tijd, meer bepaald tussen 18 en 116 n.C. (68,2% waarschijnlijkheid) of tussen 42 v.C. en 128 n.C. (95,4% waarschijnlijkheid). Hierbij dient wel rekening gehouden te worden met de mogelijke impact van het oud hout effect.

Het archeologisch onderzoek kan nu als voltooid beschouwd worden. Er dient geen verder onderzoek meer plaats te vinden.